

CHƯƠNG XVI: MỘT MÙA GIÁNG SINH BUỐT GIÁ

"Vậy là Snape đề nghị giúp đỡ ? Ông ấy thực sự đề nghị giúp đỡ sao ?"

"Nếu bồ mà còn hỏi một lần nữa," Harry nói, "mình sẽ thọc cây cái này -"

"Mình chỉ hỏi cho chắc thôi!" Ron nói. Chúng nó đang đứng một mình tại bồn rửa chén trong gian bếp trang trại Hang Sóc, lột vỏ các cây cải bruxen cho bà Weasley, tuyết đang phủ đầy trên cái cửa sổ trước mặt chúng.

"Ừ, Snape đã đề nghị giúp đỡ!" Harry nói. "Ông ấy nói rằng ông đã hứa với mẹ Malfoy là sẽ bảo vệ nó, rằng ông đã hứa bằng Lời Thề Không thể phá vỡ hay đại loại như vậy -"

"Lời Nguyễn Vĩnh Viễn hả ?" Ron nói, trông sừng sốt. "Không, ông ấy không thể... Bồ có chắc không ?"

"Ừ mình chắc mà," Harry nói. "Tại sao, nó có ý nghĩa gì ?"

"À thì bồ không thể phá vỡ một Lời Nguyễn Vĩnh Viễn..."

"Mình làm hỏi như vậy là cho bản thân mình, kì quặc đủ rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu phá vỡ nó ?"

"Bồ sẽ chết," Ron nói đơn giản. "Anh Fred và George đã cố bắt mình thề nó khi mình mới năm tuổi. Mình gần như đã thề, mình nắm tay anh Fred và mọi thứ khi đó bố tìm thấy bọn mình. Bố gần như mất trí," Ron nói với đôi mắt hồi tưởng. "Đó là lần duy nhất mình thấy bố giận dữ giống như mẹ, Fred cho rằng left buttock của anh ấy sẽ không bao giờ tái phạm nữa."

"À ừ. băng qua left buttock của anh Fred -"

"Chuyện gì thế ?" Fred nói khi hai anh em sinh đôi bước vào bếp.

"Aaah, George, nhìn kia. Bọn nó dùng những con dao và mọi thứ. Ối trời ơi!"

"Em sẽ lên mười bảy tuổi trong hơn hai tháng nữa," Ron gắt gỏng nói, "và lúc đó em mới có thể làm chúng bằng phép thuật!"

"Nhưng cho đến lúc đó," George nói, nó ngồi lên cái bàn ăn và để chân lên đó, "bọn anh sẽ được xem em biểu diễn cánh làm chính xác của - ờ - như thường lệ."

"Anh bắt em phải làm như thế!" Ron giận dữ nói, mút ngón tay vừa bị cắt của nó. "Các anh chờ xem, khi em mười bảy tuổi -"

"Anh chắc rằng em sẽ làm cho bọn anh kinh ngạc với những kỹ năng phép thuật không thể tin được từ trước tới nay," Fred vừa nói vừa ngáp.

"Sẵn nói về những kỹ năng không thể tin được từ trước tới nay, Ronald," George nói, "có chuyện gì thế, bọn anh nghe Ginny nói về em và một cô bé tên - hoặc thông tin của bọn anh sai - Lavender Brown ?"

Ron hơi đỏ mặt, nhưng không thể hiện ra vì nó đã cắm cúi vào bọn cái Bruxen. "Hãy lo chuyện kinh doanh của các anh ấy."

"Thật là một câu trả lời đốp chát," Fred nói. "Anh thật không biết em nghĩ gì về họ. Không, chuyện mà bọn anh muốn biết là... nó xảy ra thế nào?"

"Ý anh là sao?"

"Có phải cô bé bị tai nạn hay đại loại như vậy không?"

"Cái gì?"...

"À, làm sao cô bé có thể chống đỡ được hư hại não lớn như thế? Hãy cẩn thận đó!"

Bà Weasley bước vào ngay lúc thấy Ron ném con dao đang cắt cái vào Fred, Fred lập tức biến nó thành một cái máy bay giấy bằng một cái vẩy đũa uể oải.

"Ron!" bà nói một cách điên tiết. "Đừng bao giờ để mẹ thấy con ném dao một lần nữa!"

"Con sẽ không," Ron nói, "để mẹ thấy," nó thì thầm nói thêm và quay đầu vào đóng cái Bruxen.

"Fred, George, ta rất tiếc, con yêu, chú Remus sẽ đến vào tối nay, vì thế Bill sẽ dùng chung phòng với hai con."

"Không sao cả," George nói.

- "Vì Charlie không về nhà nên Harry và Ron sẽ ở tầng thượng, và nếu Fleur chịu chung phòng với Ginny -" "- điều này sẽ làm cho Gián sinh của Ginny -" Fred lầm bầm. "- mọi người sẽ thoải mái cả thôi. À dù sao thì họ cũng sẽ ngủ cả thôi," bà Weasley nói, nghe có chút phiền muộn.

"Percy dứt khoát không chừa bộ mặt xấu xa về sao mẹ?" Fred hỏi. Bà Weasley quay đi trước khi trả lời. "Không nó bận, mẹ chắc là nó ở lại Bộ pháp thuật."

"Anh ấy là cái đồ ngu nhất thế giới," Fred nói khi bà Weasley đã ra khỏi bếp. "Hoặc ít nhất là một trong hai. À chúng ta đi thôi chứ George."

"Hai anh phải làm gì à?" Ron hỏi. "Sao các anh không giúp bọn em với cái đồng cái này? Các anh chỉ cần vẩy đũa và sau đó tụi em cũng sẽ được rảnh rang!"

"Không, anh không nghĩ là bọn anh có thể làm được," Fred nghiêm trang nói. "Đây là bài học xây dựng tính cách, học cách gạt cái mà không dùng phép thuật sẽ giúp em hiểu rõ khó khăn của Muggle và Squib [á phù thủy] -" "- và Ron, nếu em muốn mọi người giúp em," George nói thêm, ném cái máy bay giấy về phía Ron, "thì đừng có mà quăng dao về phía họ. Mà hãy gợi ý bóng gió. Bọn anh phải đi ra làng, có rất nhiều các cô gái đẹp ở quầy bán báo, những người luôn cho rằng trò bài bịp của bọn anh thật tuyệt diệu..., giống như phép thuật thực sự..."

"Xí," Ron hậm hực nói, nhìn Fred và George băng qua cái sân phủ đầy tuyết đi ra ngoài. "Các anh chỉ cần tốn mười giây và chúng ta cũng có thể đi chung luôn."

"Mình không thể," Harry nói. "Mình đã hứa với cụ Dumbledore là mình sẽ không lang thang ra ngoài trong lúc ở đây."

"Ừ há," Ron nói. Nó gọt thêm vài cây cải rồi nói, "Bồ sẽ kể cho thầy Dumbledore biết những gì bồ đã nghe Snape và Malfoy nói với nhau chứ?"

"Ừ," Harry nói. "Mình sẽ nói cho tất cả những ai có thể ngăn chặn chuyện này được, và thầy Dumbledore là người đứng đầu danh sách. Mình cũng sẽ kể với bố của bồ."

"Tiếc là bồ không nghe được là Malfoy thực sự làm gì." "Con không thể nói được, phải không? Đó là toàn bộ vấn đề, nó từ chối kể cho Snape."

Hai đứa im lặng một lúc, rồi Ron nói, "Như vậy, bồ biết họ sẽ nói gì chứ? Bố mình và thầy Dumbledore và mọi người nữa. Họ sẽ nói là Snape không thực sự muốn giúp Malfoy mà ông chỉ muốn tìm hiểu nhiệm vụ mà Malfoy phải làm."

"Họ không tin ông ấy đâu," Harry nói dứt khoát. "Không ai có thể đóng kịch hay đến thế, ngay cả Snape."

"Ừm... mình chỉ nghĩ thế thôi." Ron nói.

Harry quay sang nhìn thẳng vào mặt nó, cau mày. "Bồ nghĩ mình đúng, đúng không?"

"Ừ, đương nhiên!" Ron vội nói. "Mình nghiêm túc nghĩ thế! Nhưng họ đều tin chắc Snape là người của Hội, phải không?"

Harry không nói gì. Điều này hầu như là sự chống đối lại bằng chứng của nó; nó có thể nghe thấy lời căn dặn của Hermione: "Harry, rõ ràng là, ông ấy giả bộ đề nghị giúp đỡ để ông ấy có thể lừa cho Malfoy nói ra nhiệm vụ mà nó sẽ làm..."

Đây là hình dung rất rõ ràng, dù sao thì nó cũng không có cơ hội kể với Hermione những gì nó đã nghe lóm được. Cô bé đã biến mất sau bữa tiệc của thầy Slughorn trước khi nó quay lại hoặc nó đã được McLaggen giận dữ thông báo cô bé đã đi ngủ trước khi nó quay trở về phòng sinh hoạt chung. Khi nó và Ron rời trường để đi đến trang tại Hang Sóc ngày hôm sau, nó đã không có thời gian để nói lời chúc mừng Giáng Sinh với cô bé và kể những tin tức quan trọng cho cô bé khi bọn nó trở về sau khi kỳ nghỉ lễ. Nó hoàn toàn chắc rằng cô bé đã nghe nó nói; Ron và Lavender đã hoàn toàn không chào tạm biệt bằng lời nói [nonverbal good-bye] ngay sau lưng nó vào lúc đó.

Dù vậy, ngay cả Hermione cũng không thể phù nhận một điều là: Malfoy có nhiệm vụ phải làm gì đó, và Snape biết, vì thế Harry cảm thấy hoàn toàn có lý do chính đáng để nói "Mình đã nói với bồ như vậy," nó đã nói vài lần như thế với Ron.

Harry không có cơ hội để nói chuyện với ông Weasley, ông hiện đang làm việc rất nhiều giờ ở Bộ pháp thuật, cho đến đêm Giáng Sinh. Gia đình Weasley và khách của họ ngồi trong phòng khách, nơi mà Ginny đã trang trí rất lộn xộn trông giống như ngồi trên những dây bông giấy nổ. Fred, George, Harry và Ron là những đứa duy nhất biết con thiên thần trên đỉnh cây thông thực sự là con ma lùm giữ vườn, kẻ đã cắn vào mắt cá chân của Fred khi nó đang kéo các củ cà rốt lên để dùng cho bữa tối Giáng sinh. Làm cho nó dần dần, mạ vàng, mặc một cái váy xòe với đôi cánh nho nhỏ dán vào sau lưng, nó nhìn trừng trừng vào bọn

nhỏ, đó là con thiên thần xấu nhất mà Harry từng thấy, với một cái đầu to đen như củ khoai tây và đôi chân lông lá.

Bọn chúng buộc phải nghe ca sĩ mà bà Weasley thích, Celestina Warbeck trên chương trình phát thanh Giáng Sinh, giọng của cô ả lú lo từ cái máy radio. Fleur, người cho rằng Celestina chán ngắt, ngồi trong góc phòng nói lớn rằng bà Weasley cau có đang chĩa đầu phép vào nút âm lượng, vì thể giọng của Celestina to hơn, to hơn nữa. Dưới sự bao trùm của bài hát nhạc Jazz tên "A Cauldron Full of Hot, Strong Love" [Cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], Fred và George bắt đầu chơi bài nổ voi Ginny. Ron thì bắn những cái nhìn lén lút về phía Bill và Fleur như hi vọng sẽ tìm được tiền quà. Trong khi đó, Lupin Remus, người trông gầy hơn, quần áo xơ xác hơn trước đây, đang ngồi cạnh lò sưởi, nhìn chăm chăm vào bên trong như không hề nghe thấy giọng hát của Celestinas.

Ôi, hãy lại đây và khuấy cái vạc của em,

Và nếu như anh làm đúng,

Em sẽ làm anh sôi sục bằng tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng,

Để giữ cho anh ấm áp tối nay.

"Chúng ta đã nhảy bài này khi chúng ta nười tám tuổi!" bà Weasley nói, chùi mắt bằng miếng len đan. "Anh nhớ không, anh Arthur?"

"Ờ hả?" ông Weasley nói, ông đang gọt những quả quất. "Ờ phải... giai điệu tuyệt vời..."

Với sự nỗ lực, ông đứng thẳng dậy, nhìn vào Harry, nó đang ngồi kế bên ông.

"Bác xin lỗi về chuyện này," ông nói, hất đầu về hướng cái radio khi mà Celestina bắt đầu vào đoạn điệp khúc. "Sẽ kết thúc sớm thôi."

"Không sao cả bác," Harry nói, cười toe toét. "Công việc ở Bộ pháp thuật bận lắm hả bác?"

"Bận lắm," ông Weasley nói. "Bác không phiền nếu các bác phải lục lọi khắp nơi, nhưng bởi ba vụ bắt giữ các bác đã làm trong hai tháng cuối này, bác nghi ngờ một tên trong số bọn chúng đích thực là Tử Thần Thực Tử - đừng lặp lại chuyện này, Harry" ông nói thêm, trông ông như vừa mới đột ngột tỉnh lại.

"Họ không còn giữ anh Stan Shunpike chứ bác?" Harry hỏi.

"Bác e là không được như thế," ông Weasley nói. "Bác biết cụ Dumbledore đã cố yêu cầu sự giúp đỡ trực tiếp của Scrimgeour về chuyện của Stan.... ý bác là tất cả những ai đã thực sự nói chuyện riêng với cậu ấy đều đồng ý là cậu ấy chỉ giống như một Tử Thần Thực Tử, cũng như quả quất này... nhưng những quan chức cao cấp muốn xem chuyện này như việc họ đã có những tiến triển, và ba vụ bắt giữ nghe có vẻ hay hơn là ba vụ bắt giữ sai lầm và phóng thích... nhưng một lần nữa, đây là việc tối mật..."

"Cháu sẽ không nói gì đâu," Harry nói. Nó ngậm ngừng một lúc, tự hỏi đâu là cách tốt nhất để mở đầu cho những điều nó muốn nói; khi nó đã sắp xếp các ý nghĩ trong đầu xong thì Celestina Warbeck bắt đầu một bản nhạc ballad có tên You Charmed the Heart Right Out of Me [Anh đã quyến rũ con tim em].

"Bác Weasley, bác còn nhớ chuyện cháu kể với bác ở nhà ga khi chúng cháu lên tàu đến trường không?"

"Bác đã kiểm tra, Harry," ông Weasley nói ngay. "Bác đã đến nhà Malfoy lục soát, nhưng không có thứ gì đáng ra không nên có ở đó, cả thứ bề và thứ nguyên vẹn."

"Dạ, cháu biết, cháu xem trong tờ Tiên tri rằng bác đã tìm... nhưng có thứ gì đó khác... à, một thứ gì đó rất..."

Và nó kể cho ông Weasley những gì nó đã nghe lóm được giữa Malfoy và Snape. Khi nó kể, nó thấy thầy Lupin khẽ quay đầu nhìn nó... lắng nghe từ lời. Khi nó kể xong, mọi người đều im lặng, ngoại trừ tiếng Celestina đang ngâm nga.

Ôi, trái tim đang thương của tôi, nó đi đâu rồi? Nó chỉ để lại cho tôi một câu thần chú...

"Có phải đó chỉ là ý nghĩ nảy ra trong đầu con không Harry," ông Weasley nói, "rằng Snape chỉ là giả bộ -?"

"Giả bộ đề nghị giúp đỡ, nhờ thế mà ông ấy có thể tìm ra nhiệm vụ mà Malfoy phải làm?" Harry nói nhanh. "Dạ đúng, con nghĩ là con nói vậy. Nhưng làm sao chúng ta biết được chứ?"

"Đó không phải là việc mà chúng ta cần biết," Lupin đột nhiên nói. Ông quay đã quay lưng lại phía lò sưởi và đối mặt với Harry và ông Weasley. "Đó là việc của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore tin tưởng Snape, và điều đó đủ cho tất cả chúng ta."

"Nhưng," Harry nói, "có thể - có thể thầy Dumbledore nhầm về Snape -"

"Mọi người đều nói thế, rất nhiều lần rồi. Nó được truyền lại là có tin hay không tin vào quyết định của cụ Dumbledore. Ta tin cụ, và vì thế, ta tin Severus."

"Nhưng cụ Dumbledore có thể nhầm lẫn," Harry cãi lại. "Cụ nói thế vì cụ tin thế. Còn thầy -" nó nhìn thẳng vào mắt Lupin - "thầy có thật lòng thích Snape không?"

"Ta không thích cũng không ghét Severus," Lupin nói. "Không, Harry, ta nói thật," ông nói thêm khi thấy nét mặt Harry thể hiện sự nghi ngờ. "Chúng ta sẽ không bao giờ trở thành những người bạn che chở đùm bọc cho nhau, có lẽ, sau tất cả những gì đã xảy ra giữa James, Sirius với Severus, nó có rất nhiều sự cay đắng. Nhưng ta không quên nguyên năm học ta dạy ở trường Hogwarts, Severus đã pha chân dược Wolfsbane [thuốc dành cho người sói] cho ta vào mỗi tháng, làm hoàn hảo đến mức ta đã không phải chịu đựng đau đớn như trước đây vẫn thường bị vào những ngày trăng tròn."

"Nhưng ông ấy đã tình cờ để lộ chuyện thầy là người sói, vì thế nên thầy phải rời khỏi trường!" Harry nói giận dữ.

Lupin nhún vai. "Chuyện này dù sao cũng sẽ bại lộ thôi. Chúng ta đều biết ông ấy muốn dạy môn của ta, nhưng ông ấy có thể gây tội tệ hơn nhiều cho ta bằng cách làm giả chân dược cho ta. Ông ấy đã giữ cho ta khỏe mạnh. Ta phải biết ơn nhiều."

"Có thể ông ấy không dám làm hỏng chân dược của thầy khi cụ Dumbledore luôn giám sát ông ấy!" Harry nói.

"Con đã kiên quyết căm ghét ông ấy, Harry," Lupin nói với cái cười yếu ớt. "Và ta hiểu, với James là cha của con, và với Sirius là cha đỡ đầu của con, con thừa kế cả những định kiến của họ. Dù sao thì con cũng hãy kể với cụ Dumbledore những gì con vừa mới kể cho ta và Arthur, nhưng đừng trông mong là cụ sẽ có cùng quan điểm với con về việc này, và cũng đừng trông mong là cụ sẽ bất ngờ về những gì con kể. Đó có thể là lệnh mà cụ Dumbledore bảo Severus hỏi Malfoy."

... và bây giờ anh đã xé nó ra em cảm ơn vì anh đã trả lại trái tim cho em!

Celestina kết thúc bài hát của cô ả bằng một âm cao và dài và một tràng pháo tay lớn phát ra từ trong cái radio, chỗ mà bà Weasley đang tham gia rất nồng nhiệt.

"Nó hít rùi hử ?" Fleur nói to. "Cám ơn trời, thật là kin khủn -"

"Chúng ta làm một chén rượu không ?" ông Weasley hỏi to, nhảy bật dậy. "Ai muốn một chén rượu trứng nào ?"

"Thầy ở đâu vào lúc muộn vậy ?" Harry hỏi Lupin khi mà ông Weasley đang lảng xảng rót món rượu trứng, những người còn lại thì đang mãi mê nói chuyện với nhau.

"Ờ, ta ở dưới hầm," Lupin nói. "Hầu như là thế. Đó là lý do vì sao ta không thể viết thư, Harry, gửi thư cho con có thể sẽ bị thất lạc."

"Ý thầy là sao ?"

"Ta sống cùng những người bạn của ta, những người giống ta," Lupin nói. "Những người sói," ông nói thêm khi Harry thể hiện thái độ khó hiểu. "Bọn họ là bè lũ của Voldemort. Cụ Dumbledore cần một người gián điệp và ta ở đó và ta... làm."

Ông nói một cách cay đắng, và có lẽ ông cũng nhận ra vậy, nên ông cười một cách ầm ập và nói tiếp, "Ta không phàn nàn gì; đây là một công việc cần thiết và chẳng ai có thể làm tốt việc này hơn ta. Dù sao thì, thật khó khăn để lấy được niềm tin tưởng của họ. Ta đã phải chịu đựng những biểu hiện rõ ràng khi cố để sống trong cộng đồng phù thủy, con thấy đấy, nơi mà họ lảng tránh xã hội thông thường và sống ở ngoài rìa, trộm cắp - và đôi lúc phải giết chóc - để có cái ăn."

"Sao họ lại trở nên thích Voldemort ?"

"Họ nghĩ rằng, dưới trướng của hắn, họ sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn," Lupin nói. "Và thật khó khăn khi tranh cãi với Greyback ở đó..."

"Greyback là ai ?"

"Con chưa bao giờ nghe về nó hả ?" Lupin nắm chặt hai bàn tay vào vạt áo. "Fenrir Greyback là, có lẽ, là Người sói hoang dã nhất còn sống ngày nay. Nó tôn kính điều này như một sứ mệnh trong cuộc sống là cắn và làm hại càng nhiều người nếu có thể; nó muốn tạo ra một lượng người sói đủ để đánh bại phù thủy. Voldemort đã hứa với nó để đổi lại nhận được sự phục tùng của nó. Greyback khi trở về lột người thì nó là một đứa trẻ... Cắn bọn trẻ con, nó nói, nuôi dưỡng chúng tránh xa bố mẹ chúng, dạy cho chúng biết căm ghét lũ phù thủy. Voldemort dọa sẽ giải thoát cho những cậu bé, cô bé đó; và đó là lời đe dọa luôn luôn đem lại những kết quả tốt."

Lupin ngừng lại rồi nói, "Đó là Greyback, kẻ đã cắn ta." "Cái gì ?" Harry ngạc nhiên nói. "Khi - ý thầy là khi thầy còn là một đứa bé sao ?"

"Phải. Cha ta đã đề nghị nó. Ta không biết, suốt một thời gian rất lâu, nhân thân của tên người sói đã tấn công ta; ta đã cảm thấy tiếc cho nó, nghĩ rằng nó không thể điều khiển nổi bản thân, ta biết cảm giác đó khi biến hình. Nhưng Greyback không giống như vậy. Khi trăng tròn, nó tiến lại gần những nạn nhân, đảm bảo là khoảng cách đủ gần để tấn công. Nó tính toán toàn bộ. Và đây chính là kẻ mà Voldemort dùng làm kẻ cầm đầu người sói. Ta không thể giả đồ như mục đích của cuộc tranh luận hợp lý giữa ta và Greyback là nhằm chống đối là cái khẳng định của Greyback rằng người sói chúng ta thêm máu, rằng chúng ta buộc phải trả thù con người bình thường." "Nhưng thầy bình thường!" Harry nói mãnh liệt. "Thầy chỉ có - có vấn đề -"

Lupin cười to. "Đôi lúc con nhắc ta nhớ nhiều đến James. Ba con gọi đó là vấn đề nhỏ như con thỏ. Nhiều người đã rất ấn tượng khi ta có nuôi một con thỏ cộc tính."

Ông nhận một cái ly rượu trứng từ ông Weasley và nói cảm ơn, trông một chút hân hoan, Harry trong khi đó cảm thấy hơi thích thú. Việc đề cập đến bố nó vừa rồi đã nhắc nó nhớ đến nó có một chuyện đang rất trông mong để hỏi Lupin.

"Thầy có nghe về người được gọi là Hoàng Tử Lai bao giờ chưa ?"

"Cái gì Lai ?"

"Hoàng Tử," Harry nói, nhìn kỹ ông tìm một dấu hiệu nhận biết.

"Không hề có Hoàng Tử phù thủy nào cả," Lupin nói, và cười. "Đó là một cái tựa mà con nghĩ là người ta đang nói về con hả ? Ta nghĩ làm Người được chọn là đủ lắm rồi."

"Đó không phải nói về con!" Harry nói phẫn nộ. "Hoàng Tử Lai là người nào đó đã từng ở Hogwarts, con có cuốn sách Độc dược cũ của ông ấy. Ông ấy viết đầy những câu thần chú trên đó, những câu thần chú mà ông ấy tự sáng chế. Một trong số chúng là Levicorpus -"

"Ồ, nó đã từng là câu thần chú thịnh hành nhất trong suốt thời gian ta ở Hogwarts," Lupin hồi tưởng lại nói. "Có một vài tháng trong năm học thứ năm của ta khi mà không ai có thể di chuyển vì bị nhấc bổng lên không khí bởi mắt cá chân của chính mình."

"Bố con đã dùng nó," Harry nói. "Con thấy bố con ở Pensieve, dùng nó lên Snape."

"Ba con đã thử nó một cách tình cờ, như là đó là một câu nói vất đi không có gì thực sự quan trọng, nhưng anh ấy đã không chắc rằng mình sẽ đạt được hiệu quả đúng," Lupin cười cảm thông.

"Phải," ông nói, "nhưng anh ấy không phải là người duy nhất. Khi ta nói, nó trở nên phổ biến rộng rãi. Con biết những câu thần chú ra đời và sử dụng thế nào rồi đấy..."

"Nhưng như vậy là nó được sáng chế ra khi thầy còn đi học," Harry cố chấp nói.

"Không hẳn thế," Lupin nói. "Những lời nguyện ra đời và hết thịnh hành cũng giống như những thứ khác."

Ông nhìn vào mặt Harry và khẽ nói, "James mang dòng máu thuần chủng, Harry à, và ta thề với con là anh ấy chưa bao giờ bảo chúng ta gọi anh ấy là Hoàng Tử."

Tỏ vẻ thất vọng, Harry nói, "Và đó cũng không phải chú Sirius ? Hay thầy sao ?"

"Dứt khoát là không phải."

"Ồ." Harry nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong lò sưởi. "Con chỉ nghĩ - ở ông ấy đã giúp con rất nhiều trong các bài học độc dược, vị Hoàng Tử ấy."

"Cuốn sách cũ như thế nào, Harry ?"

"Con không biết, con chưa bao giờ kiểm tra nó."

"Ờ, có lẽ nó sẽ cho con một vài bằng chứng về thời điểm Hoàng Tử ở Hogwarts," Lupin nói.

Một lúc sau, Fleur bắt chước Celestina hát bài "A Cauldron Full of Hot, Strong Love" [Một cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], và được mọi người hưởng ứng, và sau đó bà Weasley ra hiệu cho bọn nó đi ngủ. Harry và Ron leo lên hết cầu thang là đến cái phòng ngủ gác mái của Ron, nơi có sẵn một cái giường ngủ cắm trại vừa được đặt thêm vào cho Harry.

Ron gần như ngủ ngay tức khắc, nhưng Harry thì moi cái rương của nó và lấy cuốn Bào chế độc dược cao cấp ra đọc trước khi đi ngủ. Nó lật các trang, tìm kiếm, cho đến khi cuối cùng tìm ra, ở mặt trước cuốn sách có ghi ngày xuất bản. Nó gần như đã năm mươi năm tuổi. Cả cha nó và những người bạn của ông đều không ở Hogwarts cách đây năm mươi năm. Cảm thấy thất vọng, Harry quăng cuốn sách vào rương, tắt đèn, và lăn mình, nghĩ về người sói, Snape, Stan Shunpike và Hoàng Tử Lai và cuối cùng nó chìm vào giấc ngủ lo âu với đầy những cái bóng ghê rợn và tiếng khóc của những đứa trẻ bị cắn...

"Chắc con bé ấy trêu mình..."

Harry tỉnh dậy và bắt đầu lục cái túi to phình nằm ở dưới chân giường nó. Nó đeo mắt kính vào và nhìn quanh, cái cửa sổ nhỏ thì hầu như bị tuyết phủ kín và ở trước đó, Ron đang ngồi thẳng đứng trên giường nó và đang kiểm tra chuyện gì sẽ xảy ra với cái dây chuyền vàng đầy cui.

"Cái gì nói thế ?" Harry hỏi.

"Nó là quà từ Lavender," Ron nói, nghe có vẻ chán ghét. "Có thật bạn ấy nghĩ rằng mình sẽ đeo..."

"Harry lại nhìn gần và phát ra một tràng cười sắc súa, lúng lẳng từ sợi dây chuyền là dòng chữ vàng to:

"Người yêu của tôi"

"Hay lắm," nó nói, "Xuất sắc. Bỏ có thể đeo nó trước mặt anh Fred và George á."

"Nếu bỏ kể với hai anh," Ron nói, nhét sợi dây chuyền xuống dưới gối nó một cách thô bạo, "mình - mình - mình sẽ -"

"Nói cảm lắm với mình hả ?" Harry nói, cười toe toét. "Ôi thôi nào, mình không nói đâu."

"Sao bạn ấy có thể nghĩ là mình thích cái thứ giống thế này chứ ?" Ron gắng hỏi, trông nó khá sốc.

"Ờ, nghĩ thử xem," Harry nói. "Bồ có bao giờ tiết lộ với ai đó rằng bồ thích chườn mặt ra ngoài đường với dòng chữ Người yêu của tôi vòng quanh cổ không ?"

"Ơ... bọn mình chưa bao giờ thực sự nói chuyện với nhau nhiều," Ron nói. "Cái chính là..."

"Ôm hôn nhau thôi à ?" Harry nói

"À ừ," Ron nói. Nó ngập ngừng rồi nói, "Có phải Hermione đang thực sự cặp kè với thằng McLaggen không ?"

"Mình không biết," Harry nói. "Họ đi cùng với nhau tại bữa tiệc của thầy Slughorn, nhưng mình không nghĩ là tới mức đó."

Ron trông hớn hờ hơn một chút rồi moi tiếp cái vớ của nó.

Quà của Harry bao gồm một cái áo len có hình trái Snitch vàng to ở mặt trước do chính bà Weasley đan, một hộp bụi những sản phẩm của tiệm Wizard Wheezes từ anh em sinh đôi Weasley, một cái hộp nhỏ có mùi mốc meo cùng với tấm nhãn ghi Gửi Ông chủ, Từ Kreacher.

Harry nhìn nó chằm chằm. "Bồ có nghĩ là an toàn nếu mở nó không ?" nó hỏi. "Có thể là bất cứ thứ gì nguy hiểm, toàn bộ thư và quà chuyển tới đều đã được Bộ pháp thuật kiểm tra," Ron trả lời mặc dù mắt nó nhìn cái hộp một cách khả nghi.

"Mình không tặng lại Kreacher thứ gì cả. Mọi người có thường tặng quà Giáng sinh cho những con gia tinh của họ không ?" Harry hỏi, mở cái hộp cẩn thận.

"Chỉ có Hermione thôi," Ron nói. "Nhưng chúng ta cứ chờ và xem nó là gì trước khi bồ cảm thấy có lỗi."

"Một giây sau, Harry hét lớn và nhảy ra khỏi cái giường ngủ cấm trại của nó; cái hộp chứa đầy con giòi. "Hay lắm," Ron nói, cười sặc sụa. "Rất chu đáo." "Mình thà nhận được chúng còn hơn là cái sợi dây chuyền," Harry nói, nó làm Ron im bật.

Mọi người đều mặc áo len mới khi họ cùng ngồi ăn bữa trưa Giáng sinh, mọi người ngoại trừ Fleur (người duy nhất không có vì bà Weasley cho rằng việc đó thật lãng phí) và bản thân bà Weasley, bà đang giỡn bằng cách đội một cái nón phù thủy mới màu xanh đen lấp lánh bởi những thứ trông giống như những hạt kim cương hình ngôi sao nhỏ, và một cái vòng cổ bằng vàng rất đẹp.

"Fred và George tặng cho bác đó! Chúng đẹp không ?" "À... bọn con cho rằng bọn con đã đánh giá đúng giá trị của mẹ hơn nhiều rồi, mẹ, giờ bọn con giặt vớ của bọn con đây," George nói, vẫy tay. "Chú Remus."

"Harry, trên tóc anh có một con giòi kia," Ginny vui vẻ nói, cô bé băng qua bàn để bốc con giòi ra; Harry cảm thấy như có con ngỗng kêu trong cổ nó rằng nó chẳng biết phải làm gì với một con giòi.

"Ôi kìa khỉn quá," Fleur nói và rùng mình một chút.

"Có phải không đó?" Ron nói. "Súp thịt không, Fleur?". Trong sự háo hức muốn giúp cô ấy, nó va đụng làm cho cái đĩa đựng súp thịt bay lên; Bill vội đưa phép phản súp bay lên ngoan ngoãn quay lại cái đĩa.

"Cậu cũng tệ như cô Tonks kia," Fleur nói với Ron sau khi cô nàng hôn cảm ơn Bill xong. "Cô ấy luôn luôn va đụng -"

"Tôi đã mời Tonks thân yêu đến chơi hôm nay," bà Weasley nói, đặt những củ cà rốt xuống một cách không cần thiết và nhìn Fleur trừng trừng. "Nhưng cô ấy sẽ không đến. Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa, Remus?"

"Không, tôi không liên lạc với mọi người nhiều," Lupin nói. "Nhưng Tonks có gia đình của cô ấy mà phải không?"

"Ừm," bà Weasley nói. "Có lẽ. Tôi có cảm giác là cô ấy định ăn Giáng sinh một mình."

Bà nhìn Lupin một cách khó chịu cứ như là việc Fleur trở thành con dâu của bà thay vì Tonks hoàn toàn là lỗi của ông, còn Harry, nó nhìn trừng trừng Fleur, cô nàng đang đang đút Bill ăn một miếng thịt gà tây từ đĩa của cô, trong khi bà Weasley đang cố gắng đấu tranh cho một điều mà không có hi vọng gì thành công. Dù sao thì ông cũng nhắc nó nhớ đến nó có câu hỏi thăm về Tonks, và có ai tốt hơn để hỏi hơn Lupin chứ, người biết tất cả về Patronus.

"Patronus của cô Tonks đã thay đổi hình dạng," nó kể với ông. "Snape đã nói như vậy. Con không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao Patronus của thầy lại thay đổi?"

Lupin nhai miếng thịt gà tây và nuốt trước khi nói chậm rãi, "Đôi khi... một cú sốc mạnh... cảm xúc tăng cao..."

"Nó trông to, và có bốn chân," Harry nói, chợt nảy ra một ý nghĩ và nó hạ thấp giọng xuống. "Hơ... không thể nào -?"

"Anh Arthur!" bà Weasley bất ngờ nói. Bà đứng bật dậy, đưa phép đặt lên tim, bà nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ bếp. "Anh Arthur - đó là Percy!"

"Cái gì?"

Ông Weasley nhìn quanh. Mọi người vội nhìn ra cửa sổ; Ginny đứng thẳng dậy để nhìn cho dễ hơn. Đứng đó, chắc chắn, là Percy Weasley, đang sải chân băng qua sân phủ đầy tuyết, cái mắt kính gọng sừng của anh ấy lấp lóe trong ánh nắng. Dù sao, anh ấy cũng không đi một mình.

"Anh Arthur, nó - nó đi cùng với ngài Bộ trưởng!"

Và chắc rằng, người đàn ông Harry có lần thấy trên tờ Nhật Báo Tiên Tri đang đi cùng Percy, bước hơi khập khiễng, ông ấy có mái tóc bờm màu xám, và cái áo khoác đen của ông dính đầy tuyết. Trước khi mọi người có thể nói điều gì, trước khi ông bà Weasley có thể làm điều gì hơn là nhìn sững sốt, cánh cửa sau mở ra và Percy đứng đó.

Một phút bối rối yên lặng. Sau đó Percy nói khó nhọc, "Chúc mừng Giáng sinh, mẹ."

"Ôi Percy!" bà Weasley nói và chạy lại ôm anh ấy.

Rufus Scrimgeour dừng lại ở lối vào, ông chống cây gậy đứng đó và mỉm cười quan sát.

"Xin tha thứ cho sự viếng thăm này," ông nói khi bà Weasley nhìn ông, cười rạng rỡ. "Percy và tôi đang - làm việc ở vùng lân cận, mọi người biết đấy - và cậu ấy không thể ghé về thăm mọi người."

Nhưng Percy không tỏ ý muốn chào đón bất cứ người nào còn lại trong gia đình. Anh ta đứng thẳng như khúc gỗ trông ngượng ngịu, và nhìn chằm chằm mọi người. Ông Weasley, Fred và George quan sát anh ấy bằng gương mặt lạnh như đá.

"Mời vào và ngồi, Bộ trưởng!" bà Weasley giơ tay mời nói, chỉnh cái nón của bà thẳng lại. "Ông dùng một ít món purkey hay tooding không... ý tôi là -"

"Không, không, Molly thân mến," ông Scrimgeous nói. Harry đoán là ông đã hỏi Percy tên bà trước khi đến đây. "Tôi không muốn làm phiền, tôi đã không đến nếu Percy không đòi rất muốn gặp mọi người..."

"Ôi Perce!" bà Weasley rơm rớm nước mắt nói, tiến lại hôn Percy.

"... Chúng tôi chỉ có thể ghé đây năm phút thôi, vì thế tôi sẽ đi dạo ngoài vườn trong khi trò chuyện với Percy. Không, không cam đoan với mọi người là tôi không muốn can thiệp vào chuyện gia đình! À, nếu có ai muốn hướng dẫn ta về khu vườn dễ thương này... A, cậu bé này ăn xong rồi đây, tại sao cậu lại không đi dạo một vòng với ta?"

Không khí tại bàn ăn thay đổi trông thấy. Mọi người nhìn ông Scrimgeous và Harry. Dường như không ai cho rằng thái độ giả vờ của Scrimgeous rằng ông không biết tên Harry đủ thuyết phục, và bởi vì lúc đó Ginny, Fleur và George cũng vừa ăn xong.

"Vâng, được thôi ạ," Harry nói pha tan sự yên lặng.

Nó không phải là thẳng ngốc, với toàn bộ những gì ông Scrimgeous đã nói rằng họ chỉ vừa đến khu này, rằng Percy muốn về thăm gia đình, đây mới là nguyên nhân chính mà họ đến đây là để ông Scrimgeous có thể nói chuyện riêng với Harry.

"Sẽ tốt thôi ạ," nó khẽ nói khi đi ngang qua Harry, ông đang gần như nửa đứng dậy. "Tốt thôi ạ!" nó nói thêm thì ông Weasley mở miệng toan định nói.

"Tuyệt lắm!" ông Scrimgeous nói, quay lưng đi ra cửa với Harry. "Chúng tôi chỉ đi quanh quần trong vườn thôi, đi nhé Percy. Mọi người cứ tiếp tục đi!"

Harry bước ra khu vườn um tùm của nhà Weasley, tuyết phủ đầy Scrimgeous đi khắp khiêng kê bên nó. Harry biết, ông ấy đã từng là người đứng đầu của Trụ sở Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám; ông ấy trông rất mạnh mẽ và dũng chiến, khác hẳn với ông Fudge béo tốt với cái mũ quả dưa.

"Đẹp quá," ông Scrimgeous nói, dừng lại ở hàng rào quanh vườn nhìn ra bãi cỏ phủ đầy tuyết và những cái cây không thể phân biệt được. "Đẹp quá."

Harry không nói gì. Nó có thể nói rằng ông Scrimgeous đang nhìn nó.

"Ta đã muốn gặp cháu rất lâu rồi," ông Scrimgeous nói. "Cháu có biết không?"

"Dạ không," Harry thành thật nói.

"Ừ, phải, đã từ rất lâu rồi. Nhưng cụ Dumbledore đã giữ cháu rất kỹ," ông Scrimgeous nói. "Tất nhiên, đương nhiên là tất nhiên sau những gì cháu đã trải qua... Đặc biệt là những gì đã xảy ra ở Bộ pháp thuật..."

Ông chờ một lúc để Harry nói, nhưng nó đã không hé miệng, vì thế ông nói tiếp, "Ta đã hi vọng có dịp để nói chuyện với cháu từ khi ta nhận chức, nhưng cụ Dumbledore đã - có thể hiểu được như ta đã nói - ngăn cản việc này."

Harry vẫn chẳng nói gì, chỉ chờ đợi.

"Tin đồn đã được lan truyền!" ông Scrimgeous nói. "À, đương nhiên, cả hai ta đều biết câu chuyện đã bị xuyên tạc như thế nào... toàn bộ lời thì thầm của quả cầu tiên tri... về việc cháu trở thành Người Được Chọn..."

Họ đang tiến gần đến vấn đề chính, Harry nghĩ, đó là nguyên nhân khiến ông Scrimgeous đến đây.

"Ta chắc rằng cụ Dumbledore đã bàn bạc vấn đề này với cháu rồi phải không?"

Harry cân nhắc xem nó có nên nói dối hay không. Nó nhìn xuống những dấu vết của con ma lùm xung quanh những luống hoa, di di chân tại chỗ mà Fred đã bắt được con ma lùm, con mà bây giờ đang mặc một cái váy xòe đứng trên đỉnh cây thông Noel. Cuối cùng nó quyết định nói sự thật... một ít sự thật.

"Dạ, cháu và thầy đã có nói về chuyện này."

"Vậy cháu, cháu..." ông Scrimgeous nói. Harry có thể thấy ông đang liếc mắt về nó, vì thế nó giả đồ như đang chú ý đến con ma lùm vừa mới thò đầu ra từ bên dưới lớp tuyết phủ lên cây đỗ uyên. "Vậy cụ Dumbledore đã nói gì với cháu, Harry?"

"Cháu xin lỗi, nhưng đó là chuyện giữa thầy và cháu," Harry nói. Nó giữ cho giọng nói thật dễ thương đến mức có thể, và giọng của ông Scrimgeous cũng thế, rất nhỏ nhẹ và thân thiện ông nói, "Ồ, đương nhiên, nếu đó là chuyện riêng tư thì ta không bắt cháu phải tiết lộ đâu... không, không đâu... nhưng dù sao thì, đó có thực sự là chuyện cháu là Người Được Chọn hay không vậy?"

Harry phải nghĩ đi nghĩ lại hơn một vài giây trước khi trả lời, "Cháu thực sự không hiểu ý của bác là gì, thưa Bộ trưởng."

"Ờ, đương nhiên, đối với cháu thì đây là một vấn đề hết sức to lớn," ông Scrimgeour nói và cười. "Nhưng đối với cộng đồng phù thủy thì... nó là cả một sự nhận thức, phải không? Đó là những gì mà mọi người tin là nó quan trọng."

Harry không nói gì. Nó nghĩ nó đã thấy lờ mờ những gì mà họ đang hướng tới, nhưng nó sẽ không giúp ông Scrimgeour đến được đó. Con ma lùm đang bới bới tìm sâu ngay cái rễ cây, và Harry giữ đôi mắt nó chăm chú vào đó.

"Mọi người tin rằng cháu là Người Được Chọn cháu thấy đó," ông Scrimgeour nói. "Họ nghĩ cháu hoàn toàn là một anh hùng - đương nhiên, cháu đúng như vậy, Harry, dù có được chọn hay không! Đã bao nhiêu lần cháu đối mặt với Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra ? À, dù sao," ông tiếp tục, mà không chờ câu trả lời, "điều quan trọng là cháu là biểu tượng của niềm hi vọng của rất nhiều người, Harry. Cái ý nghĩ rằng có một người nào đó có thể, được chọn, để hủy diệt Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra - ờ, tất nhiên là nó đã làm mọi người phấn chấn lên. Mà ta thì không thể giúp nhưng ta biết rằng cháu hình dung được việc này, cháu có thể suy nghĩ kỹ về nó, ờ, nó hầu như là trách nhiệm, sát cánh cùng Bộ pháp Thuật để giúp mọi người yên tâm."

Con ma lùm vừa đào một cái lỗ để bắt con sâu, nó giật mạnh để moi con sâu ra khỏi bề mặt tuyết. Harry im lặng lâu quá nên ông Scrimgeour nói tiếp, nhìn xuống con ma lùm, "Cái con này tức cười quá phải không ? Nhưng ý cháu thế nào, Harry ?"

"Cháu không chính xác hiểu điều bác muốn," Harry chậm rãi nói. "Sát cánh cùng Bộ pháp thuật... Nghĩa là sao ạ ?"

"À, ừ, không có gì nặng nhọc cả đâu, ta cam đoan với cháu," ông Scrimgeour nói. "Nếu mọi người thỉnh thoảng thấy cháu thỉnh thoảng ra vào Bộ pháp thuật, ví dụ như, nó sẽ gây ấn tượng với mọi người. Và đương nhiên, trong khi cháu ở đó, cháu sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện với Gawain Robards, người kế nhiệm ta làm người đứng đầu Trụ sở Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám. Dolores Umbridge đã nói với ta rằng cháu đang ấp ủ ước muốn trở thành Dũng Sĩ Diệt Hắc Ám. À, chuyện đấy có thể sắp xếp dễ dàng..."

Harry cảm thấy sự tức giận sôi lên trong dạ dày nó. Vậy là mẹ Dolores Umbridge vẫn còn làm ở Bộ pháp thuật sao ?

"Vậy là về cơ bản," nó nói như thể nó chỉ muốn làm rõ vài chuyện, "bác muốn gây ấn tượng bằng việc cháu làm việc cho Bộ ?"

"Nó sẽ làm cho mọi người yên tâm khi nghĩ rằng cháu rất chú tâm vào công việc, Harry," ông Scrimgeour nói, nghe như muốn làm yên lòng Harry để nó đồng ý nhanh chóng. "Người Được Chọn, cháu biết đấy... Đó chỉ là làm cho mọi người hi vọng, cảm thấy những thứ tốt đẹp đang diễn ra..."

"Nhưng nếu cháu cứ ra ra vào vào Bộ," Harry nói, cố giữ giọng nói cho thật thân thiện, "nó như thể cháu tán thành với những việc mà Bộ làm sao ?"

"Ờ," ông Scrimgeour nói, hơi lo lắng, "à, phải, đó chỉ là phần nào lý do chúng ta muốn -"

"Không, cháu không nghĩ chuyện này thành công đâu," Harry vui vẻ nói. "Bác thấy đấy, cháu không thích những việc Bộ đang làm. Việc bắt giữ Stan Shunpike chẳng hạn."

Ông Scrimgeour không nói gì một lúc nhưng mặt ông đanh lại. "Ta không trong mong cháu sẽ hiểu," ông nói, ông đã không thành công trong việc giữ cho sự tức giận không có trong giọng nói như Harry đã làm được. "Đây là thời kỳ nguy hiểm. Những hành vi vi phạm cần được bắt giữ. Cháu chỉ mới mười sáu tuổi -"

"Thầy Dumbledore lớn hơn tuổi mười sáu rất nhiều, và thầy cũng không nghĩ là Stan đáng bị tống vào ngục Azkaban," Harry nói. "Ông chỉ xem Stan như người dễ thí mạng, cũng giống như xem tôi như thằng đem lại phước may."

Họ nhìn nhau, lâu và gay gắt. Cuối cùng ông Scrimgeour nói mà không giả bộ nhỏ nhẹ, "Ta hiểu rồi. Mi thích - giống như vị anh hùng của mi, Dumbledore - không hợp tác với Bộ phải không?" "Tôi không muốn bị sử dụng," Harry nói.

"Vài người sẽ nói đó là trách nhiệm khi Bộ sử dụng họ!" "Phải rồi, còn những người khác nói trách nhiệm của họ là phải kiểm tra rằng kẻ nào mới thực sự là Tử Thần Thực Tử trước khi tống cổ người ta vô tù," Harry nói, giờ đây sự tức giận của nó đã tăng vọt lên. "Ông đang làm những gì mà Barty Crouch đã làm. Ông không bao giờ hiểu đúng, ông mọi người, phải không? Cũng giống như thời ông Fudge, giả đồ như mọi thứ vẫn rất tốt đẹp trong khi mọi người đang bị giết ngay dưới mũi ông ấy, hay trong thời của ông, tống cổ những người vô tội vào tù và cố giả bộ rằng các ông có Người Được Chọn làm việc cho mình!"

"Vậy mi không phải là Người Được Chọn sao?" ông Scrimgeour nói.

"Tôi tưởng ông nói việc này không cũng không có nghĩa gì?" Harry nói, và cười cay đắng. "Dù sao thì, không phải là việc của ông."

"Ta không ý nói thế," ông Scrimgeous vội nói. "Thật sống sượng -"

"Không, đó là câu nói thành thật đấy," Harry nói. "Một trong những điều thành thật nhất mà ông nói với tôi. Ông không quan tâm tôi sống hay chết, nhưng ông chỉ quan tâm đến việc tôi có giúp ông thuyết phục mọi người rằng ông sẽ thắng trong cuộc chiến tranh với Voldemort hay không thôi. Tôi sẽ không quên đâu, thưa Bộ trưởng..."

Nó nắm chặt tay lại. Ở đó, trên mu bàn tay nó là vết sẹo mà mẹ Dolores Umbridge đã buộc nó phải khắc lại trên da thịt của nó câu: Tôi không được nói dối.

"Tôi không nhớ rằng ông xông vào sự phòng thủ của tôi khi tôi cố gắng nói với mọi người là Voldemort đã trở lại. Bộ đã không tỏ ra là muốn làm bạn vào năm ngoái."

Họ đứng đó trong yên lặng lạnh băng như lớp đất tuyết dưới chân họ. Con ma lùm cuối cùng cũng đã gỡ được con sâu và đang ăn nó ngon lành, hướng về phía những nhánh cây của bụi đỗ uyên.

"Nhiệm vụ của Dumbledore là gì?" ông Scrimgeour hỏi cộc cằn. "Ông ấy đã đi đâu vào những lúc vắng mặt ở Hogwarts?"

"Không biết," Harry nói.

"Và mi sẽ không nói cho ta nếu mi biết," ông Scrimgeour nói, "phải không?"

"Phải, tôi sẽ không nói," Harry nói.

"Ồ, vậy, ta sẽ phải xem ta có thể tự tìm hiểu được không."

"Ông cứ thử," Harry lãnh đạm nói. "Nhưng ông có vẻ không ngoan hơn ông Fudge, vì vậy tôi nghĩ rằng ông nên rút kinh nghiệm từ ông ấy. Ông ấy đã cố quấy rầy Hogwarts. Ông có thể để ý thấy ông ấy không còn làm Bộ trưởng nhưng thầy Dumbledore vẫn tiếp tục làm Hiệu trưởng. Tôi sẽ mặc kệ thầy Dumbledore nếu tôi là ông."

Một khoảng im lặng rất lâu.

"Ồ, ta rõ ràng đã hiểu rằng ông ấy đã huấn luyện mi rất tốt," ông Scrimgeour nói, đôi mắt ông lạnh lùng và khó chịu đằng sau cái kiếng có vành rộng, "Dumbledore là người rất hoàn hảo, phải không Potter?"

"Phải, tôi nghĩ thế," Harry nói "Thật vui vì chúng ta đã giải quyết xong."

Rồi nó quay lưng lại ngài Bộ trưởng pháp thuật, sải từng bước dài đi vào nhà.